Η πρόσκληση, για την συνέντευξη Τύπου του Δ.Ρ.Α., έφθασε με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Όριζε την μέρα, την ώ ρα, τον τόπο και εκεί ετέθη η πρώ τη ερώ τηση:

- Γιατί στο ίδρυμα τη στιγμή που τα οικονομικά είναι προβληματικά;
η απάντηση ήρθε καλύπτοντας την απορία:
- Διότι επιβάλλεται να βάλεις τους χορηγούς κάπου αντίστοιχα με αυτά που προσφέρουν.

Το ότι η ταπεινότητά μου βρίσκει **το ίδρυμα Νιάρχου** ακαλαίσθητο ογκόλιθο, που σκιάζει το παράλιο μέτωπο του Φαληρικού, είναι αδιάφορης σημασίας. Το αυτό και για ότι αφορά την συνήθως ασθενή συλλογική μνήμη, περί του συνέβη εκείνο το βράδυ της 3ης προς 4ης Μαίου του ’70 στη Σπετσοπούλα. Διότι όσα ιδρύματα και να κτισθούν, όσες βιβλιοθήκες και να δημιουργηθούν, όσοι εκθαμβωτικοί τοίχοι και να υψωθούν προκειμένου να στεγασθούν Εθνικές Λυρικές Σκηνές, τα τετελεσμένα δεν αλλάζουν. Άλλο θέμα αν η Ιστορία μακιγιάρεται. Όπως επίσης, είναι μια άλλη ιστορία, αν τα ιδρύματα είναι ένα μέσον αίτησης συγνώμης των τετελεσμένων

Στο προκείμενο τώ ρα.

Ζούμε σε μια εποχή όπου τα σπορ είναι προϊόν. Και ως προϊόν πρέπει να καταναλωθούν. Το ζητούμενο συνεπώς είναι να αποτελούν μια συμφέρουσα πρόταση για τον καταναλωτή, ώστε να φέρουν τα κέρδη στον πωλητή και να είναι όλοι ευχαριστημένοι. Στο πλαίσιο αυτό εισέρχεται και η τηλεόραση. Η μορφή των σπορ, πρόθυμα αλλάζει προκειμένου να μετατραπούν σε ένα πιο φιλικό και προβλέψιμο όσο αφορά τη χρονική διάρκεια, τηλεοπτικό προϊόν.

Το παγκόσμιο πρωτάθλημα ράλυ έχει δεχτεί από τη δεκαετία του ’90 όλες τις επιπτώσεις

της τηλεοπτικοποίησης. Και όλες τις παρενέργειες της προϊοντοποίησης. Και είναι όντως πιο ελκυστικό προϊόν με την έννοια ότι έχει μεγαλώσει τους τζίρους του, πιο παγκόσμιο καθώς το βλέπουν περισσότεροι σε περισσότερες χώρες, μα ελάχιστα ράλυ, με την μορφή τουλάχιστον που έχουμε στο μνημονικό μας, περί ράλυ. Για τους περισσότερους, αυτά θεωρούνται ανάπτυξη. Για κάποιους άλλους δεν είναι παρά αποδείξεις παρακμής.

Στο πλαίσιο αυτό, διοργανώθηκε και η συνέντευξη Τύπου για το φετινό, 64ο Δ.Ρ.Α. Ο και μεγάλος εθνικός μας αγώνας αποκαλούμενος, έχει δεχτεί όλα τα προβλεπόμενα χτυπήματα. Όπως την μοιραία πορεία της Λέσχης στα τελευταία είκοσι χρόνια, η οποία από δημιουργική πρωταγωνίστρια μεταβλήθηκε σε ψάλτη της εξοδίου ακολουθίας του εγχώριου μότορπορ, αλλά και την ουσιαστική οικονομική χρεοκοπία του Τόπου.

Έτσι ο αγώνας διολίσθησε από το παγκόσμιο στερέωμα στο Ευρωπαϊκό επίπεδο, όπου ακόμα και εκεί κρατιέται με πολλές δυσκολίες από μια Ομοσπονδία, που αφενός προσπαθεί να κρατηθεί στη ζωή σε ένα εχθρικό, με ταπεινότατες ρίζες περιβάλλον, αφετέρου βιώνει έντονα την οικονομική ισχνότητα που επιβάλλουν οι εποχές.
Κάτω από αυτό το πρίσμα, το Δ.Ρ.Α. καλείται να επιβιώσει μέσα σε μια φουρτουνιασμένη πραγματικότητα και σε ένα αβέβαιο, γεμάτο εμπόδια παρόν. Για το μέλλον, ούτε λέξη.

Λίγα λεπτά μετά το πέρας της συνέντευξης, απάντησα σε κλήση φίλου, καλού γνώστη και σοβαρού πρώην μετόχου των αγώνων. Είπαμε σύντομα ότι είπαμε οπότε ακούω:

- «να σε αφήσω όμως, γιατί καταλαβαίνω ότι είσαι κάπου»
- «ναι βρίσκομαι στην συν. Τ. του Ακρόπολις»
- «γιατί θα γίνει φέτος;»

Η ερώτηση αυτή, στοιχειοθετεί το κλίμα της εποχής. Κρίση προσωπική εκφράζω, αλλά εκτιμώ ότι είναι ένα μικρό θαύμα που ο φετινός αγώνας θα διοργανωθεί και αν ακολουθήσει την συνήθη νόρμα των επιτυχημένων διοργανώσεων του, θα αποτελέσει ένα μεγάλο θαύμα. Αυτό που διοργανώνεται, που αποκαλείται, ως Acropolis rally, δεν είναι παρά ersatz. Υποκατάστατο στην Ελληνική. Τα παλιά, καλά Ακρόπολις χάθηκαν στις καταπακτές του χρόνου, στη σκόνη τους άλλα όχι και από την μνήμη. Όσων τουλάχιστον διαθέτουν τέτοια. Δεν αντιτίθεμαι στις σύγχρονες εκδοχές του. Τουναντίον. Διερωτώμαι μόνον, αν αξίζει τόσο κόπος, τόση αγωνία, τόση αμφισβήτηση. Για πέντε ειδικές μέσα στην Βοιωτία και την Φθιώτιδα.

Τούτη η άποψη, δεν ακολουθείται από την πλειονότητα των εκπροσώπων του Τύπου. Αυτό συνάγεται από το περιεχόμενο και το ύφος των ερωτημάτων που ετέθησαν. Άσε, που μερικές δεν ήταν ερωτήσεις. Ήταν δηλώσεις, τοποθετήσεις, εισηγήσεις. Μάλλον διότι ο συνονόματος Nassim Nicholas Taleb στους «αφορισμούς» του, το περιγράφει σωστά λέγοντας:

«…αυτό που αποκαλούν λογοτεχνία εγώ το αποκαλώ δημοσιογραφία, αυτό που αποκαλούν δημοσιογραφία εγώ το αποκαλώ κουτσομπολιό και αυτό που αποκαλούν κουτσομπολιό εγώ το αποκαλώ (μεγαλόψυχα) ηδονοβλεψία».

Τέλος πάντων, η σ.Τ. πραγματοποιήθηκε, σε ένα περιβάλλον ανώτερο των τελευταίων ετών. Θαρρώ ότι το σύνολο των εκπροσώπων της περιφέρειας και των χορηγών, που στηρίζουν την προσπάθεια σε εποχές χαλεπές, έμεινε ευχαριστημένο. Ακολούθησε επέλαση στους πλούσιους και επιμήκεις μπουφέδες και η σεπτή τελετή ολοκληρώθηκε.

Παρά ένα, τεσσαράκοντα.

Τριάνταεννέα χρόνια νωρίτερα, τέτοια εποχή, έγινε κάτι παρόμοιο. Σήμερα θα το χαρακτηρίζαμε περισσότερο ως γεύμα εργασίας και λιγότερο ως συνέντευξη Τύπου. Ήταν όμως και τα δύο. Ψηλά στα γραφεία της Λέσχης, ο πρόεδρος συγκέντρωσε τους λιγοστούς τότε δημοσιογράφους του χώρου, από τα τρία - τέσσερα περιοδικά και τις λίγες εφημερίδες που διατηρούσαν σελίδα αυτοκινήτου.

Απρίλιος του ’79. Από την πλευρά της Λέσχης, παραβρέθηκαν ο πρόεδρος Αλέκος Δαρδούφας, η ΠέγκυΤρικάκου, ο Κώστας Κυριακός και ο Ηλίας Σπορίδης. Από τους εκπροσώπους του Τύπου, οι Μιχάλης Γρατσίας, Γιώργος Λιβέρης, Κώστας Γκοτσίνας, Παύλος Αλέπης, Σωτήρης Στανωτάς, Άρης Σταθάκης. Για το παλικαράκι με την αφάνα, στο βάθος, σχόλιο ουδέν.